

Arrest

nr. 303 348 van 18 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 13 december 2023 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 september 2023 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat verzoeker reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Franse autoriteiten op 27 juni 2016 en op 7 oktober 2016, alsook dat hij internationale bescherming vroeg in Nederland op 29 december 2019. Verzoeker werd gehoord op 23 oktober 2023.

Op 20 september 2023 richt België een terugnameverzoek aan Nederland en Frankrijk. De Franse autoriteiten weigeren de terugname van verzoeker op 3 oktober 2023. De Nederlandse autoriteiten stemden in op 5 oktober op grond van artikel 18 (1) d van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 16 november 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 november 2023. Tegen voormelde beslissing dient verzoekende partij op 13 december 2023 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) gekend onder het rolnummer 305 876.

Op 14 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing "*Décision de reconduite et maintien dans un lieu déterminé en vue d'un transfer vers l'Etat membre responsable*". Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een verzoekschrift in op 15 maart 2024 om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen, gekend op de Raad onder het rolnummer 311 769.

Met de huidige vordering bij voorlopige maatregelen vraagt verzoeker de versnelde behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel op het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 16 november 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: M. H. H.

geboortedatum: [...].12.1992

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Soedan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K. M. H. H., verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van Somalië te zijn, diende op 06.09.2023 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie van zijn verzoek reeds vingerafdrukken te hebben gegeven en een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Frankrijk, Italië en Nederland. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Frankrijk op 27.06.2016 en 07.10.2016 en in Nederland op 29.12.2019.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 23.10.2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij stelde geen gezins- of familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon de betrokkene geen originele identiteits- of reisdocumenten voorleggen. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort verloor in het water in 2016 en nooit een identiteitskaart te hebben gehad.

De betrokkene verklaarde Soedan te hebben verlaten in april 2017 en per auto naar Egypte (2 weken) en per boot naar Italië te zijn gereisd. Hij verbleef daar 1 week vooraleer per trein naar Frankrijk te reizen. Hij verbleef in Frankrijk van 2017 tot 2022. De betrokkene werd geweigerd, waarna hij per auto naar België (2 weken) en per trein naar Nederland reisde. Hij verbleef in Nederland van januari 2023 tot 1 maand later. Dan reisde hij naar België, waar hij in februari 2023 arriveerde.

Op 20.09.2023 stuurden onze diensten een terugnameverzoek naar de Nederlandse en Franse instanties. Op 03.10.2023 ontvingen onze diensten een weigering van de Franse instanties. De Nederlandse instanties stemden op 05.10.2023 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. Zij vermeldten in hun akkoord een alias van de betrokkene: M. H. H., geboren op 01.01.1992.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is

uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we er op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Nederlandse instanties stemden op 05.10.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Nederlandse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Nederlandse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 05.10.2023 hebben de Nederlandse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Dat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Nederland. De betrokkene zal na overdracht in Nederland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit volgende verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Nederlandse grondgebied.

Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hij verklaarde dat hij in België op straat was en erg ziek was, hij ging naar het ziekenhuis en heeft daarna een verzoek om internationale bescherming ingediend. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Nederland. Hij stelde dat als het niet anders kan, hij naar Nederland zal gaan, maar dat hij denkt dat hij daar geen kans heeft om erkend te worden.

We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene stelt dat hij denkt niet erkend te worden in Nederland. Het is dienstig er op te wijzen dat Nederland de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Nederlandse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Geen enkele lidstaat kan voorafgaand aan een onderzoek ten gronde garanties op erkenning, dit geldt ook voor België. Het idee dat er meer kansen liggen in België is een subjectieve perceptie al dan niet op basis van statistieken of geruchten, gezien elk verzoek om internationale bescherming in elke lidstaat telkens individueel wordt behandeld en er op basis van de Dublinverordening voor elk verzoek één lidstaat

verantwoordelijk is, is deze reden niet gegrond. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Nederland werd de voorbije jaren belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles (ECRE)" gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Anna Counet, Arno Pinxter, Barbara Bierhuizen, e.a., "Country Report: Netherlands – 2022 Update", laatste update op 12.04.2023; beschikbaar op <https://asylumineurope.org/reports/country/netherlands>; verder AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In dit rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen (AIDA-rapport p. 54: "If an asylum seeker is transferred to the Netherlands under the Dublin Regulation, the Dutch authorities are responsible for examining the asylum request and will follow the standard asylum procedure"). Als de overgedragen persoon besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Nederland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek op uitzondering van verzoeken die als impliciet ingetrokken werden beschouwd (AIDA-rapport p. 54: "In the case of a "take back" (terugname) procedure where the asylum seeker has previously lodged an application in the Netherlands, the asylum seeker may file a new request if there are new circumstances. This is dealt with as a subsequent application, with the exception of previous applications that were implicitly withdrawn").

Overgedragen verzoekers die reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indienden in Nederland, hebben de mogelijkheid na overdracht een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen indien er nieuwe elementen zijn (AIDA-rapport p. 54: "In the case of a "take back" (terugname) procedure where the asylum seeker has previously lodged an application in the Netherlands, the asylum seeker may file a new request if there are new circumstances"). Dergelijk verzoek zal worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application") (AIDA-rapport p. 54: "This is dealt with as a subsequent application, with the exception of previous applications that were implicitly withdrawn"). De Nederlandse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport p. 75). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat het volgende verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Nederland niet verlieten.

Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang van zodra zij het applicatieformulier dat vereist is voor de indiening van een navolgend verzoek volledig hebben ingevuld (AIDA-rapport p. 99: "When an asylum seeker wishes to lodge a subsequent application he or she has to complete a separate form. From this point onwards, the asylum seeker enjoys the right to reception"). Het rapport vermeldt dat in principe alle verzoekers in Nederland recht hebben op materiële opvangcondities van zodra ze de wens hebben geuit om een verzoek om internationale bescherming in te dienen tot er een beslissing tot uitwijzing is genomen. Tijdens een eventuele beroepsprocedure behoudt de verzoeker zijn recht op opvang tot vier weken nadat het beroep werd verworpen (AIDA-rapport p. 98 – 99).

Verdere lezing van het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Nederland gekenmerkt worden door systeemfouten en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor d.d. 23.10.2023 nog niet volledig in orde te zijn en nog medicatie te moeten nemen. Hij verklaarde TBC te hebben en daarvoor 6 maanden in behandeling te zijn. Hij wordt in België opgevolgd door een dokter. Via communicatie per mail d.d. 14.11.2023 stuurde de advocaat van de betrokkene medische documenten door. In de mail vermeldt de advocaat dat de betrokkene een uitzonderlijk kwetsbaar profiel heeft, en vraagt om deze reden het dossier om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen. In de medische documenten wordt voornamelijk gesproken over zijn behandeling i.v.m. tuberculose, en zijn onstabiele mentale gezondheid.

Met betrekking tot de verklaringen rond de psychologische toestand van de betrokkene dient te worden opgemerkt dat de betrokkene een attest aanbrengt van een psycho-sociale intervenante, waarin deze stelt dat de betrokkene een psychotherapeutische behandeling nodig heeft. Met betrekking tot dit document van 13.11.2023 van de psycho-sociale intervenante dient er opgemerkt te worden dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Een psycho-sociale intervenante bezit niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde. Bijgevolg kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift.

Het AIDA-rapport vermeldt dat gezondheidszorg voor verzoekers in Nederland wettelijk gewaarborgd is en gelijk is aan de algemene gezondheidszorg. Verzoekers hebben recht op basisgezondheidszorg, dit omvat onder andere ook consultaties bij een psycholoog. Indien een verdere psychologische behandeling als nodig wordt bevonden, kan hij doorverwezen worden naar een psychiatrische dagkliniek om verder psychologische ondersteuning te krijgen. Meerdere instituties in Nederland zijn gespecialiseerd in de behandeling van verzoekers met psychologische problemen (AIDA-rapport p. 113).

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. We benadrukken verder dat de beslissing tot overdracht geen beslissing is over de timing van de overdracht. Indien de bevoegde zorgverstrekker het noodzakelijk acht dat de betrokkene de medische diagnose van lopende en/of toekomstige onderzoeken afwacht kan de overdracht in overeenstemming met die aanbevelingen worden georganiseerd. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan. We merken in deze verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal verkrijgen, specifiek i.v.m. zijn opvolging rond tbc, hepatitis en zijn psychologische problemen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Nederlandse autoriteiten(4).

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en

op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn. Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift waarin de schorsing wordt gevorderd of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoeker het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Nu verzoeker met het oog op zijn transfer naar Nederland opgesloten is, is huidige zaak uiterst dringend geworden. Het zou immers onmogelijk zijn dat uw Raad zich volgens de gewone schorsingsprocedure uitspreekt vooraleer verzoeker naar Nederland overgebracht zou worden.

Verzoeker heeft bovendien alert gereageerd aangezien huidig verzoekschrift minder dan tien dagen na zijn opsluiting ingediend werd.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd getroffen op 16 november 2023 en dat verzoeker sedert 14 maart 2024 wordt vastgehouden in het gesloten centrum te Vottem met het oog op zijn overdracht naar Nederland. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat een gewone schorsing te laat zou komen.

In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In zijn enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel van het middel wijst verzoeker erop dat verweerder de verantwoordelijkheid inzake het onderzoek of er geen schending is van artikel 3 van het EVRM tracht te verleggen naar Nederland. Dit is in strijd met artikel 3 van de Dublin III-Verordening waarin duidelijk wordt gesteld dat het onderzoek dient te

gebeuren door de overdragende lidstaat. Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing volgend alinea “We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.”, en betoogt dat het motief in strijd is met artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van de Dublin III-Verordening, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht, waar verweerder stelt dat de Nederlandse instanties bevoegd zijn.

In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat het motief in de bestreden beslissing betreffende het door hem ingediende attest van 13 november 2023 niet volstaat en dat hieruit blijkt dat er geen onderzoek is gebeurd in het kader van artikel 3 van het EVRM.

In het derde onderdeel van het middel wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing nog beroep wordt gedaan op het AIDA-rapport van 12 april 2023 terwijl er een nieuwe update bestaat sinds 22 mei 2023. Verzoeker citeert uit het recente rapport en betoogt dat uit het rapport blijkt dat de opvangcondities niet voldoen aan de minimale garanties zoals voorgeschreven door de artikelen 17 en 18 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking). In het rapport wordt tevens gewag gemaakt van feiten van geweld door opvangpersoneel in het opvangcentrum HTL ten aanzien van asielzoekers. Dit vormt een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, hetgeen niet werd onderzocht door verweerder.

3.3.3. Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1)d van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt, nu dactyloscopisch onderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van verzoeker op 29 december 2019 werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming, de Nederlandse instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoeker niet bewees dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor op 23 oktober 2023 aangevoerde elementen, de door verzoeker ingediende medische documenten van 14 november 2023 en de aangevoerde medische toestand van verzoeker. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening dat verzoekende partij eveneens geschonden acht en dat als volgt luidt: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 *PPU*).

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder zich heel goed bewust is van de verplichtingen die op hem rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM. Zo wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld:

“Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel

risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

(...)

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Nederlandse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 05.10.2023 hebben de Nederlandse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Dat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Nederland. De betrokkene zal na overdracht in Nederland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit volgende verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Nederlandse grondgebied.

Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren."

In dit verband merkt verweerder vooreerst op dat de Nederlandse instanties instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening, hetgeen betekent dat verzoekers verzoek om internationale bescherming in Nederland reeds het voorwerp is van een (finale)afwijzing. Dat bijgevolg de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming door de Nederlandse instanties al werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. In dat verband benadrukt verweerder tevens *"dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule."* En verder stelt verweerder dat middels het terugname akkoord de Nederlandse instanties te kennen hebben gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, waardoor er geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht

aan Nederland. Verzoeker zal bijgevolg na overdracht in Nederland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit volgende verzoek kan verzoeker niet worden verwijderd van het Nederlandse grondgebied. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker die geen klachten heeft geuit omtrent de asielpcedure in Nederland toont geen belang bij zijn kritiek op het motief dat hij zich voor *“klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM”*. Bovendien is de verwijzing naar artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening niet dienstig, nu voormeld artikel enkel van toepassing is als er geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangeduid.

Ten slotte merkt verweerder in de bestreden beslissing terecht op dat het afwijzen van een VIB, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens betoogt verzoeker dat het motief in de beslissing aangaande het door hem ingediende attest van 13 november 2023 niet volstaat in het kader van een onderzoek van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker bracht een begin van bewijs van zijn psychologische problemen bij en verweerder heeft nagelaten zijn problemen te onderzoeken. Hij verwijst naar nieuwe stukken in bijlage van het verzoekschrift.

Een attest van 4 december 2023, ondertekend door dr. R.B., psychiater en werkzaam in het gezondheidscentrum ULYSSE, een attest van 14 maart 2024, ondertekend door dr. R.B. een verklaring van een vrijwilligster/begeleidster, werkzaam voor de vzw Underground in het opvangcentrum te Geldenaken. Verzoeker betoogt dat verweerder heeft verzaakt een onderzoek te doen naar de gevolgen van een terugkeer naar Nederland voor zijn psychische gezondheid.

Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen rekening is gehouden met zijn gezondheid. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor d.d. 23.10.2023 nog niet volledig in orde te zijn en nog medicatie te moeten nemen. Hij verklaarde TBC te hebben en daarvoor 6 maanden in behandeling te zijn. Hij wordt in België opgevolgd door een dokter. Via communicatie per mail d.d. 14.11.2023 stuurde de advocaat van de betrokkene medische documenten door. In de mail vermeldt de advocaat dat de betrokkene een uitzonderlijk kwetsbaar profiel heeft, en vraagt om deze reden het dossier om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen. In de medische documenten wordt voornamelijk gesproken over zijn behandeling i.v.m. tuberculose, en zijn onstabiele mentale gezondheid.

Met betrekking tot de verklaringen rond de psychologische toestand van de betrokkene dient te worden opgemerkt dat de betrokkene een attest aanbrengt van een psycho-sociale intervenante, waarin deze stelt dat de betrokkene een psychotherapeutische behandeling nodig heeft. Met betrekking tot dit document van 13.11.2023 van de psycho-sociale intervenante dient er opgemerkt te worden dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Een psycho-sociale intervenante bezit niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde. Bijgevolg kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift.

Het AIDA-rapport vermeldt dat gezondheidszorg voor verzoekers in Nederland wettelijk gewaarborgd is en gelijk is aan de algemene gezondheidszorg. Verzoekers hebben recht op basisgezondheidszorg, dit omvat onder andere ook consultaties bij een psycholoog. Indien een verdere psychologische behandeling als nodig wordt bevonden, kan hij doorverwezen worden naar een psychiatrische dagkliniek om verder psychologische ondersteuning te krijgen. Meerdere instituties in Nederland zijn gespecialiseerd in de behandeling van verzoekers met psychologische problemen (AIDA-rapport p. 113).

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek

zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. We benadrukken verder dat de beslissing tot overdracht geen beslissing is over de timing van de overdracht. Indien de bevoegde zorgverstrekker het noodzakelijk acht dat de betrokkene de medische diagnose van lopende en/of toekomstige onderzoeken afwacht kan de overdracht in overeenstemming met die aanbevelingen worden georganiseerd. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal verkrijgen, specifiek i.v.m. zijn opvolging rond tbc, hepatitis en zijn psychologische problemen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit de lezing van de motieven blijkt aldus dat verzoekers verklaring betreffende zijn gezondheidstoestand, meer specifiek in verband met zijn opvolging van tbc, hepatitis en zijn psychologische problemen, weldegelijk ernstig zijn genomen door verweerder en dat opvolging verzekerd wordt. Verweerder maakt immers de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand over aan de verantwoordelijke lidstaat (*in casu* Nederland) door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (*“common health certificate”*), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd.

Verzoeker uit kritiek op volgend motief in de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot de verklaringen rond de psychologische toestand van de betrokkene dient te worden opgemerkt dat de betrokkene een attest aanbrengt van een psycho-sociale intervenante, waarin deze stelt dat de betrokkene een psychotherapeutische behandeling nodig heeft. Met betrekking tot dit document van 13.11.2023 van de psycho-sociale intervenante dient er opgemerkt te worden dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Een psycho-sociale intervenante bezit niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde. Bijgevolg kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift.”*. Verweerder oordeelt bijgevolg dat met dit attest geen bewijzen van psycho-sociale problemen zijn voorgelegd aangezien hij geen medisch getuigschrift heeft voorgelegd. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest *“H.A. t. België”* van het HvJ aangezien in deze zaak een attest van een psychiater werd voorgelegd, die wél de titel van dokter in de geneeskunde bezit. Een psycho-sociale intervenante kan niet gelijkgesteld worden met een psychiater.

Overigens merkt de Raad op dat wat verzoekers beweerde psychologische problemen betreft, verzoeker geen behandeling aantoonde met de nieuw bijgebrachte stukken. Zo wordt in het attest van 4 december 2023 door dr. R.B. verklaard dat verzoeker onder psycho-sociale begeleiding stond sinds 29 september 2023. In het attest van 14 maart 2024 verklaart dr. R.B. evenwel dat de opvolging van verzoeker is stopgezet sinds januari 2024. Verzoeker werd verplaatst naar het opvangcentrum te Geldenaken en aldaar verder begeleid door een vrijwilligster in het opvangcentrum, zoals blijkt uit de verklaring van de vrijwilligster op 24 november 2023. Verzoeker toont bijgevolg met deze nieuw bijgebrachte stukken niet aan dat hij thans psychologisch wordt begeleid door een arts of psycholoog.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn thans beweerde psychologische begeleiding niet op deugdelijke wijze met objectieve medische attesten staakt, waardoor hij de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan verwijten. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen acute behoefte aan psychische zorgen aannemelijk maakt, kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verweerder de verantwoordelijke lidstaat over de gezondheidstoestand van verzoeker zal informeren door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, waar de nodige medische stukken aan worden toegevoegd. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij actueel een medische-psychische behandeling nodig heeft die niet mag worden onderbroken, kan hij niet worden bijgetreden dat hij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

In het derde onderdeel van het middel, voor wat de algemene situatie in Nederland betreft, wijst verzoeker erop dat verweerder zich voor zijn beoordeling heeft gebaseerd op het AIDA-rapport van 12 april 2023 terwijl er een update is van 22 mei 2023. Verzoeker wijst erop dat uit het laatste AIDA-rapport blijkt dat de crisis –

noodopvangcentra niet voldoen aan de minimum garanties zoals bepaald in de artikelen 17 en 18 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. In het rapport wordt tevens gewag gemaakt van geweld door het opvangpersoneel ten aanzien van asielzoekers.

Ingevolge artikel 39/2, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient de Raad in onderhavige procedure alle voorliggende bewijsstukken in aanmerking te nemen, ook deze die in het verzoekschrift worden aangebracht en waarvan verweerder voorheen mogelijk geen kennis had.

Immers, *“Om evenwel conform te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, dient de Raad voor deze specifieke procedure de mogelijkheid te hebben om rekening te houden met alle elementen die hem worden voorgelegd. Dit impliceert dus dat van rechtswege de Raad rekening kan houden met een nieuw bewijsstuk wanneer hij een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden onderzoekt, gelet op de eis van daadwerkelijkheid van een beroep en in het bijzonder de vereiste van een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke dergelijke verdedigbare grief.”* (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 11).

De informatie die verzoeker bijbrengt met betrekking tot de opvang van asielzoekers is *prima facie* relevanter voor de actuele beoordeling van de opvangproblematiek dan het AIDA-rapport van 12 april 2023.

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Nederland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad t. Bulgarije*, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said t. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *M. Slim t. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. t. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi t. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov t. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *M. Slim t. Turkije*, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (zie: EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad t. Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. t. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons. t. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (zie: EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote

moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten.

Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17.1 van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende: *“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. (...)”*.

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening en de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Derhalve moet worden nagegaan of een zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Nederlandse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar het AIDA-rapport van 22 mei 2023 en citeert hieruit. Het citaat bevat de vermelding dat er een crisis in de opvang heerst sinds 2021. Dat er crisisnoodopvangcentra werden opgericht die volgens verzoeker evenwel niet voldoen aan de minimum garanties zoals bepaald in de artikelen 17 en 18 van de Opvangrichtlijn.

De Raad leest evenwel in het AIDA-rapport dat er sinds september 2022 geen asielzoekers meer op straat slapen (AIDA, p. 95-98). In 2022 werd de maximumcapaciteit in het registratiecentrum Ter Apel overschreden en werden asielzoekers opgevangen in grote tenten en een extra centrum werd geopend waar de nog niet geregistreerde verzoekers om internationale bescherming werden opgevangen. Bovendien werden verschillende crisisnoodopvangcentra opgericht waarbij het verblijf van de asielzoeker beperkt is tot twee à drie dagen (AIDA-rapport, p. 104). Het rapport vermeldt tevens dat in principe alle verzoekers in Nederland recht hebben op materiële opvangcondities van zodra ze de wens hebben geuit om een verzoek om internationale bescherming in te dienen tot er een beslissing tot uitwijzing is genomen. Tijdens een eventuele beroepsprocedure behoudt de verzoeker zijn recht op opvang tot vier weken nadat het beroep werd verworpen (AIDA-rapport p. 98 – 99). Verzoeker maakt met de vastgestelde moeilijkheden in het jaar 2022 niet aannemelijk dat de opvangfaciliteiten actueel gekenmerkt worden door systeemfouten in die mate dat van een overdracht zou moeten worden afgezien. Bovendien hebben de Nederlandse autoriteiten uitdrukkelijk ingestemd met het terugnameverzoek en maakt de bestreden beslissing melding van het feit dat de Nederlandse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Zij kunnen dus de nodige schikkingen treffen met betrekking tot zijn opvang.

Verzoeker citeert vervolgens een passage uit het AIDA-rapport van 22 mei 2023 waarin wordt gewezen op een onverwachte inspectie van het opvangcentrum HTL na een aantal klachten van geweld door het personeel van het opvangcentrum.

Los van de vaststelling dat verzoeker in principe niet zal terecht komen in een opvangcentrum HTL, aangezien deze centra zijn voorbehouden voor asielzoekers die spanningen of problemen veroorzaken in de gewone opvangcentra (AIDA-rapport p. 106), wordt tevens vastgesteld in het rapport dat de inspectie geen disproportioneel geweld aan het licht bracht.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verweerder niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, bij de overdracht naar Nederland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden. De verzoeker heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie en de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat verweerder daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.4. Het enige middel is, niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. MOONEN